

Tot volent aixecar el vol...

La història. Parc Piston als USA, ara mateix. Un voraç incendi amenaça el bosc, mentrestant al pobre Dusty el seu motor li ha fet figa; per tant, no pot competir amb l'elit aeronaval.

La pel·lícula. Toca enunciar que som davant d'unes noves aventures del competitiu Dusty i la seva penya d'aeroplans més que voluntariosos. Així que cal carregar-se de bona voluntat (sobretot si al costat tenim uns quants espectadors i espectadores aparentment joves,

és a dir, infantils), i ficar cara beneitona qual sobiranistes desenrotllant sudaris amb la cara pintada qual llençol cristià, de la Merkel i l'Hol·lande. ¡Mon dieu! I és clar, del que es tracta és d'esprémer la mame·lla (ei, ara estic parlant de la pel·li, "please"!) d'uns avionets, millor dit, aeroplans, més que plans a l'hora de passar per la ITB cinematogràfica. És a dir, tocaria repetir allò de que "segundas partes nunca fueron buenas". Tampoc no ajuda molla que un més que atrotinat aeroplà hagi de fer el cor fort (i qui diu cor, diu vàlvules) per superar un seguit de situacions compromeses. Però la qüestió capital rau en que la Disney Toon Studios hi aboca més recursos infogràfics (les frapants seqüències aèries en vol rasant sobre els camps de blat tot salvant obstacles!) que no pas generosa en recursos dramàtics de bona llei emotiva. Comp-

tat i gens ni poc debatut: *Avions: equip de rescat* procura remuntar els suats i plumbosos nivells de realitat tòpica amb més inèrcia que gràcia. La història sona més vella que l'anar a peu. Amb tot, imposa la seva eficiència rondallística el fet que una colla d'ultracinèfils decretin que la pel·lícula abasta (o no) els adequats nivells industrials de baixa intensitat inventiva. I esclar, blasmar un cop més, del doblatge al català oriental. Camacu!

Avions: equip de rescat

Dir: Roberts Gannaway.

Guió: Jeffrey M. Howard.

Música: Mark Mancina.

EUA, 2014. 83'.

JC Alpícat, Lauren Lleida.

El tema. Malgrat tot, sempre algú t'ajuda a remuntar el vol.

La imatge. Dusty posant-se a prova en vol rasant i en picat, al temps que li falla el motor.

La frase. "La vida no va sempre com s'espera que hauria de venir", apostrofa el director del camp d'aterratge. Faltaria més! Que ho preguntin, sinó, als pagesos lleidatans de fruita dolça.

La recomanació. Addictes als dibus de cotxes, avions i d'impossibles andròmines inexpressives amb ganes de xalar. És a dir, col·leccionistes incansables.